

قره باغ و بیم و امیدها

خبر برگزاری نشست سه جانبه سوچی در 31 اکتبر میان روسیه، آذربایجان و ارمنستان و پیشنهاد اعلام آمادگی نخست وزیر ارمنستان برای امضای سند تمدید حضور صلح بانان روسی در قره باغ برای 10 تا 20 سال دیگر، دارای ابعاد قابل توجهی می باشد که نیاز به تحلیل دارد.

به گزارش آران نیوز به نقل از بولتن نیوز، خبر برگزاری نشست سه جانبه سوچی در 31 اکتبر میان روسیه، آذربایجان و ارمنستان و پیشنهاد اعلام آمادگی نخست وزیر ارمنستان برای امضای سند تمدید حضور صلح بانان روسی در قره باغ برای 10 تا 20 سال دیگر، دارای ابعاد قابل توجهی می باشد که نیاز به تحلیل دارد. قبل از ورود به بحث در این باره باید یاد آور شد که «دیمیتری پسکوف» سخنگوی ریاست جمهوری روسیه شنبه در جمع خبرنگاران درباره احتمال امضای سندی در نشست سه جانبه سران روسیه، ارمنستان و آذربایجان در سوچی در خصوص تمدید ماموریت نیروها، حافظ صلح روسیه در قره باغ گفت که ابتدا باید منتظر این نشست بود.

واقعیت امر این است که آنچه پاشینیان نخست وزیر ارمنستان دنبال آن است بین المللی یا منطقه ای سازی بحرانی است که در قره باغ وجود دارد. در واقع ارمنستان راهکار مذکور را تنها راه حل موجود جهت جلوگیری از اقدامات توسعه طلبانه ارضی باکو تلقی می کند؛ بطوریکه با افق عینی مذکور و تلاش برای ماندگار سازی روسیه در منطقه قره باغ، بخش عمده هراس ایروان از اقدامات ارضی باکو برطرف خواهد شد و به علاوه حضور فیزیکی روسیه در قره باغ به عنوان نیروی حافظ صلح از مخاطراتی که ممکن از سوی باکو با پشتیبانی آنکارا علیه ایروان صورت بگیرد به حداقل ترین شکل، آن خواهد رسید.

نکته قابل تأمل در این باره، نقشی است که روسیه در این باره دارد. نقشی که نه تنها مسکو به دنبال افزایش و شدت بخشی به آن است بلکه ایروان هم نسبت به آن ابزار تمایل دارد. این در حالی است که این قضیه برای باکو برعکس بوده و آنها به نوعی خواهان کم شدن اثرگذاری روسیه در منطقه مذکور می باشند. این بدان معناست که نقش پذیری مسکو در قبال تحولات قره باغ نه تنها بر حسب ملاحظات ژئوپلیتیکی، استراتژیکی و ژئواستراتژیکی می باشد بلکه به نوعی مؤید این نکته مهم است که روسیه نمی خواهد در حل معادلات منطقه ای پای کشورهای دیگر را به محیط برامونش، باز کند.

خلاصه این که، ویژگی و شاخص برنده بودن (باکو) و بازنده بودن (ایروان) در کنار باور هژمونیکی در عرصه معادلات منطقه ای (مسکو)، موجب شده تا آنچه در سوچی رقم بخورد تحولات منطقه مذکور را تحت الشعاع قرار دهد؛ از این رو آنچه روسیه به عنوان وزنه تعادلی در این باره برعهده خواهد داشت به نوعی ایجاد موازنه ای همه جانبه میان باکو و ایروان با حفظ و تثبیت موقعیت مسکو و تداوم این نقش در آینده خواهد بود.